

му и хуманно правителство да види осъществени искаженията въ нашия мемоаръ негови желания за освобождението му отъ турското иго. Министъръ г. Мелегари бѣше единъ много добродушенъ човѣкъ и той прочувствено ни отговори, че „наистина Италия съчувствува съ пълна искренностъ къмъ нашия народъ и че тя счита за своя длъжностъ да му помогне, споредъ силитѣ си, за да излѣзе изъ положението, въ което се намѣрва, и да се сдобие и той съ такава свобода, съ каквата се наслаждаватъ съсѣдитѣ му румъни, сърби и гърци. Както въ цариградската Конференция, така и вѣнъ отъ нея, така още и подиръ разотиването на членоветѣ ѝ, Италия, ни каза, ще поддържа въ международния концертъ ония начала, които иматъ за цѣль автономията на българския народъ, ако и подъ върховната властъ, сюзеренитета на Султана, защото това било днесъ май необходимо, но и безобидно за България условие. Впрочемъ, приложи да каже министърътъ, българскиятъ въпросъ днесъ занема първо мѣсто въ дипломатическитѣ прѣговори. Той е *краеуголния камѣкъ* на днешното положение, за това вие не трѣба да се безпокоите, защото, каквото и да стане, азъ не се съмнѣвамъ, че той ще се рѣши въ ваша полза. И това тъй трѣба да бжде, продължи съ растеще възмущение добриятъ г. Мелегари, защото е срамътъ за християнска и цивилизувана Европа да търпи още на вратата си такива варварщини, каквито се извършиха миналата пролѣтъ въ България, и каквито се вършили и до днесъ частично, както слушамъ и както ми донасяте сега и вие сами. Трѣбаше отколѣ Европа да земе мѣрки да се даде автономно управление на християнскитѣ народонаселения въ турската империя и въ такъвъ случай тя нѣмаше днесъ да присѣтствува на такъвъ грозни и кървави сцени, които сж позоръ за нея. Както и да е, азъ